

Beste leerkracht,

Binnenkort komt u met uw leerlingen kijken naar de voorstelling *Zigzagkind*, een coproductie van Laika en Het nieuwstedelijk naar de gelijknamige roman van David Grossman. Om de leerlingen voor te bereiden op dit theaterbezoek, stelde Laika deze bundel samen. Daarin vindt u informatie over de auteur en over het verhaal, over de grote thema's daarbinnen en een toelichting van regisseur Jo Roets en zijn kompaan Christophe Aussems van Het nieuwstedelijk over de accenten die zij leggen in de theatervoorstelling. Ook geven we een aantal tips mee over hoe u met dit materiaal in de klas aan de slag kunt.

De informatie in deze map is enkel een hulpmiddel. Een inspiratiebron. U hoeft uiteraard niet elk item te behandelen. U kan er uit plukken wat u nodig acht om de leerlingen voor te bereiden op de voorstelling.

Een goed voorbereid publiek is een aandachtig, nieuwsgierig en betrokken publiek. Dit is een eerste voorwaarde om het bijwonen van een voorstelling tot een inspirerende, verrijkende ervaring te maken.

Mocht u nog vragen of bedenkingen hebben, neem dan contact met ons op via info@laika.be of telefonisch op 03 230 81 91.

En uiteraard zijn we nieuwsgierig naar uw reactie of die van de leerlingen op de voorstelling. U kan hiervoor terecht op onze websites, facebookpagina's of op info@laika.be.

Hartelijke groet,

Laika en Het nieuwstedelijk

www.laika.be . www.facebook.com/Laika.theater.der.zinnen

www.hetnieuwstedelijk.be . www.facebook.com/hetnieuwstedelijk

Laika & Het nieuwstedelijk
presenteren

Zigzagkind

een muzikaal verhaal over groot worden
naar de gelijknamige roman van David Grossman
voor iedereen vanaf 10 jaar

© Leonard Freed/Magnum Photos. Coll. Joods Historisch Museum

1. OVER DAVID GROSSMAN

David Grossman (°1954) is één van Israël's beroemdste schrijvers en profileert zich daarnaast ook als vredesactivist. Hij studeerde filosofie en theaterwetenschappen aan de universiteit van Jeruzalem. Jarenlang werkte hij als radiocorrespondent; zo maakte hij tussen 1970 en 1984 een zeer populaire kinderuitzending. In die periode begon hij met het schrijven van kinderboeken: *Het zigzagkind* (1996), *De stem van Tamar*, *De grammatica van het gevoel* en *Itamar de dromenjager* zijn internationaal gerenommeerd. Later is Grossman ook voor volwassenen gaan schrijven: niet alleen romans, maar ook essays. De roman *Zie: liefde* (1990, opnieuw uitgegeven in 2008 en 2015) betekende zijn internationale doorbraak. De auteur ontving eredoctoraten van de universiteiten van Leuven en Florence. Zijn werk is in meer dan twintig talen vertaald en bekroond met talloze prijzen. Grossman is vader van drie kinderen en woont met zijn gezin in een voorstad van Jeruzalem.

2. OVER HET BOEK *HET ZIGZAGKIND*

'Je hebt mensen die een cirkel zijn, mevrouw, en je hebt mensen die in bochten gaan, en je hebt kinderen in de vorm van, zeg maar, een driehoek, dat kan toch? En je hebt ook zigzagkinderen!'

Dit citaat uit het boek *Het Zigzagkind* – en ook uit de voorstelling – verwijst naar bijna dertienjarige Nono Feiberberg. Nono is een zigzagkind. Alles waarmee hij in aanraking komt wordt gekleurd door verhalen, dromen, emoties - van de diepste droefenis tot de hoogste verrukking. Zigzagkinderen lopen als gevolg van die niet helemaal onschuldige 'afwijking' weliswaar niet in zeven sloten tegelijk, maar zonder risico's is hun dagelijkse leven ook weer niet. Af en toe kunnen ze door hun fantasie wel eens de grens tussen goed en kwaad uit het oog verliezen.

In de ogen van zijn vader Jakov is Nono gewoon een lastig kind. Hij vraagt zich af wat Nono bezielt. Waar hij niet bij stilstaat is zijn eigen bitterheid en stilzwijgen over het verleden. En dat Nono niet langer het bewonderende kind is dat hij altijd was. Hij is 13 en die leeftijd markeert een mentaal kantelpunt, een soort van ontwaken. Nono begint zich vragen te stellen over zichzelf en over zijn afkomst. Hij wordt opstandig. De kern van het verhaal is de beleving en het groeiende inzicht van Nono. Het verhaal beschrijft eigenlijk zijn volwassenwording. Hij moet voortdurend keuzes maken. Dat kiezen is belangrijk. Het activeert hem, maakt hem wakker. Nono wordt zich geleidelijk bewust van de impact van zijn daden. Hij wordt groot...

'Ik heb dit boek voor mijn oudste zoon geschreven toen hij twaalf was', zegt Grossman, 'Ik wilde hem nog een paar dingen zeggen voor hij in de tunnel van de puberteit zou verdwijnen, want je weet nooit hoe iemand daar weer uit te voorschijn komt. Toen ik acht was kreeg ik van mijn vader een boek van Sjoelëm Aleichim te lezen, verhalen over het joodse leven in Europa. Dat boek moest optreden als een soort ambassadeur, zodat ik wat van meer van zijn leven zou weten en begrijpen. Dit boek heb ik voor mijn zoon geschreven zodat hij wat meer van zichzelf en van mij zou weten.'

Een belangrijk thema in het boek is veiligheid versus uitdaging en gevaar. Ter voorbereiding op het schrijven ervan liep Grossman stage bij de politie; hij leerde er bijvoorbeeld hoe autodieven worden opgespoord en overmeesterd.

Ook Nono's vader werkt bij de politie, meer bepaald als rechercheur. En Nono is zijn gretige leerling, die eindeloos is getraind in het opletten, als een beroepsagent, op alle details, alle eigenaardigheden, alle kenmerken van alle dingen en mensen in zijn omgeving. Het is een manier van kijken en opletten waarmee Grossman tijdens zijn spoedcursus bij de politie kennis maakte. 'De wereld ziet er heel anders uit als je met die blik kijkt. Overal gebeurt wat of zou iets kunnen gebeuren. Je leert de straat te lezen als een gecodeerde tekst'.

Grossman deed meer ter voorbereiding op zijn *Zigzagkind*: een trein besturen bij voorbeeld, één van de vele avonturen die Nono ook meemaakt tijdens een tocht van een aantal etmalen. Een tocht vol uitdagingen en gevaar die begint met een treinrit. De verrassingen die Nono er te wachten staan zijn georganiseerd door zijn vader en Gaby, bij wijze van cadeau aan de vooravond van Nono's bar mitswa. Maar één van de verrassingen, het optreden van de oude meesteroplichter Felix die de trein kaapt en Nono meeneemt, blijkt niet door zijn vader gepland.

Nono lijkt op Felix; de laatste is een grotemensen-versie van de eerste. Felix vervult al Nono's droomwensen – een trein besturen, rijden in een Bugatti, in vermomming vluchten voor de politie, voor niets eten in een sjiek restaurant, een grote ster ontmoeten, racen door de nacht op een motor met zijspan – en hij ontsluiert en passant de geheimen rondom de dood van zijn moeder. Never a dull moment in *Het Zigzagkind*. 'Ik heb nog nooit zoveel nog-nooits op één dag gehad', zegt Nono, die tegelijk met alle wilde gebeurtenissen ook een spoedcursus volwassenwording krijgt. Want *Het Zigzagkind* is, alle waanzinnige avonturen ten spijt, boven alles een poging tot begrip en duidelijkheid over het leven, de wereld en de mensen. Grossman doet dit door alles flink uit te vergroten. Het is een sprookjesachtig verhaal met talloze wendingen, als het ware geknipt voor de film - het boek is effectief ook verfilmd, door de Vlaamse cineast Vincent Bal in 2012. De verkleedkist is er aldoor bij de hand, ouders leren elkaar kennen in een kuip vol chocola, grootouders suizen op motorfietsen door de nacht en het eind is zelfs min of meer gelukkig. Het boek is deels ook een liefdesverklaring aan de grappige en kordate Gaby, met wie Nono's vader maar niet kan besluiten te trouwen, hoe graag Nono dat ook zou willen.

Nono hangt enorm aan Gaby, want hij is, net als de meeste van Grossmans personages, een eenzaam, overgevoelig kind. Zijn natuur is erg hartstochtelijk. Hij gaat alle grenzen te buiten in zijn verlangen om, bijvoorbeeld, een vriend te winnen. Of in zijn kwaadheid over het feit dat hij niets weet over zijn moeder. Want dat is de grote 'scheur' die doorheen Nono's leven loopt: zijn vader laat niets los over het verleden: over wie zijn moeder was, over hoe zijn ouders elkaar hebben ontmoet, over zijn geboorte en eerste levensjaar en waarom zijn moeder er nu niet meer is... Dit laatste vormt het soms hartverscheurende, keiharde, ontroerende hart van het verhaal.

3. SYNOPSIS VAN DE VOORSTELLING

Dertien jaar is Amnon 'Nono' Feierberg en in plaats van een feestelijke verrassing voor zijn ***bar mitswa** krijgt hij door zijn vader en diens vriendin Gaby een reisje aangeboden naar oom Sjmoe'el, een oude man die boeken heeft geschreven over hoe men lastige kinderen moet opvoeden.

Nono is diep teleurgesteld. Hij wordt naar de trein gebracht, voelt zich verloren, en overweegt om aan de noodrem te trekken. Van zijn vader en Gaby krijgt hij een brief mee met 'instructies' voor de reis. Dit is het begin van zijn avontuur. De eerste opdracht is naar een coupé te gaan en daar aan de juiste persoon te vragen 'Wie ben ik?'.

De circusartiesten – een 'verrassingspakket' van zijn vader en Gaby - die Nono's coupé binnenkomen geven geen antwoord, maar één man die in hun kielzog naast hem gaat zitten zegt hem zijn naam. Wat Nono niet weet is dat deze man, Felix, helemaal niet bij de verrassing hoort...

Voordat Nono het goed en wel beseft wordt hij op sleeptouw genomen door dit merkwaardige figuur die tot zijn stomme verbazing de macht blijkt te hebben om hem, ondanks het protest van de machinist, de trein te laten besturen. Felix heeft nog meer verrassingen in petto en zo valt Nono, anders dan hij had gevreesd, niet in handen van oom Sjmoe'el, maar beleeft hij het ene avontuur na het andere. En tot zijn verwarring zit daar, ogenschijnlijk

althans, een tamelijk crimineel kantje aan. Van de trein stapt het duo over in een sjieke auto – is die gestolen? – en worden ze tijdens de rit aan de kant gezet door de politie, die op zoek is naar een kinderontvoerder. Vervolgens wordt Nono door Felix getraakteerd op een niet betaalde maaltijd in een restaurant, en breken ze in bij Lola, gevierd zangeres, idool van Gaby en blijkbaar geen onbekende voor Felix. Tijdens dit avontuur, dat meer dan een dag duurt, neemt Nono Felix in vertrouwen. Hij vertelt over zijn vader, over Gaby die hij niet wil missen in zijn leven, over zijn uit de hand gelopen stierengevecht met de koe van de buurman, over zijn moeder waarvan hij alleen weet dat ze er niet meer is. En gaandeweg wordt het geheim, het grote geheim over Nono's moeder dat hem altijd werd verzwegen, ontsluitend...

***bar mitswa:** Wanneer een joodse jongen de leeftijd van dertien jaar bereikt, wordt hij verantwoordelijk onder de joodse wet. Op dat moment wordt de jongen een **bar mitswa** (Hebreeuws voor 'zoon van het gebod'), heeft hij het recht om aan alle gebieden van het joodse gemeenschapsleven deel te nemen en is hij verantwoordelijk voor het volgen van de wetten, de tradities en de ethiek. Vóór deze tijd ligt alle verantwoordelijkheid bij de ouders. Bar mitswa wordt traditioneel gevierd met een eredienst, gevolgd door een feestmaaltijd in het gezelschap van familie en vrienden.

4. OVER DE THEATERVOORSTELLING

Het Zigzagkind is een prachtig 'coming of age'-verhaal', zegt regisseur Jo Roets in antwoord op de vraag waarom hij dit boek voor het theater wilde bewerken. De bewerking deed hij samen met collega Greet Vissers. Ze zochten naar de lijn waarin Nono stap voor stap de waarheid ontdekt. Een waarheid waartoe hij zich, willens nillens, moet verhouden. Vele zijpaden die Grossman nog inslaat, lieten ze bewust links liggen. Zowel in bewerking als regie ligt de nadruk helemaal op het standpunt van Nono.

Een avonturenverhaal, een verhaal over opgroeien, een roadmovie: dat is *Zigzagkind* allemaal. Dat maakt het theatraal interessant. Laika en Het nieuwstedelijk – de twee producenten van deze voorstelling - zijn allebei gefascineerd door verhalen die enerzijds in essentie emotioneel en anderzijds groots zijn, en moeilijk om te vertellen op scène. De uitdaging van de samenwerking ligt in het vinden van een adequate vorm voor zo'n grillige vertelling.

Ze kozen voor een niet klassieke theateropstelling waarbij het publiek in een halve cirkel aan lage tafeltjes rond een centraal speelvlak zit. Dit zorgt voor een grote betrokkenheid. Je verwacht dat er zo meteen een feest zal starten, maar in de plaats daarvan begint een vertelling. Een vertelling die flirt met variété, want er zijn goocheltrucjes en scènes die aanleunen bij sketches – denk familiefeest met tantes en nonkels én veel muziek en 'woeste' kostuums en spullen die quasi uit de verkleedkoffer op zolder zijn gerecupereerd.

De voorstelling is anders opgevat dan het boek, dat in feite één grote flashback is die zich in Nono's hoofd afspeelt. Het is spannend om in een theatervoorstelling andere accenten te kunnen leggen. De vertelling speelt zich hoofdzakelijk af in het hier en nu – dat is de kracht van theater – maar af en toe wordt die realiteit doorkruist met herinneringen van Nono of met gebeurtenissen van vroeger die zich voor zijn ogen afspelen. Er wordt dus gespeeld met ruimte en tijd: Nono hoort en ziet scènes uit het verleden waar hij wel of niet bij was.

Alle acteurs blijven voortdurend aanwezig op scène. Wanneer ze niet 'aan zet' zijn, kijken en luisteren ze naar hoe de vertelling zich vanuit meerdere perspectieven verder ontwikkelt. Beschouw de bewerking als een 'röntgenfoto' van het boek. De kern is zichtbaar, en Nono is de spil van het verhaal. Maar daarnaast krijgen ook de overige personages de ruimte om hun verhaal te doen.

Nog een verschil met het boek is de manier waarop we in de theaterbewerking de muziek inzetten. De muziek zet de personages in de verf, creëert een waaier van werelden, fungeert als soundscape, is bruintage, is motor van

de vertelling, is illustratie, biedt vertroosting. En dat allemaal live uitgevoerd, inclusief meerstemmige liedjes. De muziek stuurt eigenlijk de voorstelling en verbindt de scènes en de personages.

5. PERSONAGES

NONO: Een bijzondere, vroegwijze en ondernemende jongen van 13 die als half-wees is opgevoed door zijn vader en door diens vriendin Gaby.

JAKOV: Vader van Nono. Op en top politieman die graag wil dat zijn zoon in zijn voetsporen treedt. Nono aanbidt hem maar naarmate hij worden werd, kwamen er scheurtjes in hun relatie.

GABY: ‘Stiefmoeder’ van Nono die graag onder één dak zou wonen met Nono en Jakov, maar door die laatste op afstand wordt gehouden. Een fantastische vrouw, een goed mens met dwaze invallen die Nono doodgraag ziet.

FELIX: Charmeur, charlatan, flierefluiter, avonturier met mooie praatjes die een heel andere rol in het leven van Nono blijkt te hebben dan je aanvankelijk denkt. Hij weet veel van Nono's moeder en zo ontdekt Nono het ware verhaal van zijn vader en zijn overleden moeder én de waarheid over zichzelf. Felix helpt Nono 'volwassen' te worden op zijn unieke manier.

ZOHARA: Moeder van Nono, spring in 't veld, één en al levenslust, rebel, met een hang naar gevaar en alles wat verboden is. Met Felix leidde ze jarenlang een liederlijk leven van luxe en kleine criminaliteit. Trouwde met Jakov, zette Nono op de wereld en verdween.

OVERIGE PERSONAGES: drie circusartiesten, twee politieagenten, ober in een restaurant

6. THEMA'S

IDENTITEIT: ‘Wie ben ik?’ is de vraag die Nono moet stellen aan zijn medepassagiers in de trein. Dat is een opdracht van Gaby. Een lastige opdracht, omdat Nono daartoe wildvreemde mensen moet aanspreken. Maar bovenal is het een lastige vraag die Nono kwelt. Hoe kan hij ooit weten wie hij is wanneer hij zelfs zijn moeder niet kent? Alle avonturen die hij beleeft, maken deel uit van de zoektocht naar zijn verdwenen moeder. Weten waar je vandaan komt, helpt om te weten wie je bent.

FAMILIE/FAMILIEGEHEIMEN: Iedere familie heeft zijn geheimen, maar in het geval van Nono weegt één geheim heel zwaar door: wat is er met zijn moeder gebeurd? Wie was ze? En waarom is ze er niet meer? En waarom kent hij zijn grootouders langs moederszijde niet? Waarom vertelt niemand hem de waarheid? Nono zit met heel veel vragen.

ouders en kinderen: Als je dertien wordt, begin je op een andere manier naar je ouders te kijken. Zo ook Nono. Zijn vader was altijd zijn held. Maar de laatste tijd ziet Nono ook zijn vaders falen en tekortkomingen. Dit zorgt voor conflict en spanning. Dat is ook het begin van een volwassenwording. Nono beseft dat het soms op hem en op hem alleen aankomt. Dat hij het initiatief moet nemen, uitdagingen moet aangaan, de wereld moet tegemoet treden. *Zigzagkind* gaat ook over het kantelpunt in de relatie tussen ouders en kinderen, nl wanneer je als opgroeiend mens beseft dat je ouders niet almachtig en onfeilbaar zijn.

DOOD en AFSCHEID: Hoewel deze thema's niet het verhaal domineren, sluimeren ze niettemin tussen de regels door. Eens de waarheid over Nono's moeder wordt onthuld, kan er een hoofdstuk worden afgesloten. Nono wordt geconfronteerd met een definitief verlies en kan zich daartoe eindelijk verhouden. Ook dit maakt deel uit van ‘groot worden’.

7. TIPS VOOR IN DE KLAS

a. Klassengesprek voor de voorstelling:

Het is niet nodig om veel zaken vooraf te bespreken, maar misschien is het zinvol om te melden dat er in de voorstelling wordt gespeeld met de tijd. Scènes die zich in het hier en nu afspelen worden regelmatig doorkruist met dialogen en situaties uit het verleden. Die spelen zich als het ware af in Nono's hoofd: het gaat om flarden uit gesprekken die hij vroeger heeft opgevangen of om situaties die hem worden verteld en die tot leven komen... Dit kan bij aanvang verwarrend zijn, maar eens de kinderen dit doorhebben, is het een code die ze moeiteloos kunnen lezen.

Ook is het belangrijk mee te geven dat de acteurs samen het verhaal vertellen. Soms staan de acteurs aan de kant, kijken ze naar hun medespelers en helpen ze met decorwisselingen, soms spelen ze een personage.

Verder is het zinvol om de kinderen vooraf uitleg te geven over het begrip 'bar mitswa' (zie hoger in deze map): Wanneer een joodse jongen de leeftijd van dertien jaar bereikt, wordt hij verantwoordelijk onder de joodse wet. Op dat moment wordt de jongen een **bar mitswa** (Hebreeuws voor 'zoon van het gebod') heeft hij het recht om aan alle gebieden van het joodse gemeenschapsleven deel te nemen en is hij verantwoordelijk voor het volgen van de wetten, de tradities en de ethiek. Vóór deze tijd ligt alle verantwoordelijkheid bij de ouders. Bar mitswa wordt traditioneel gevierd met een eredienst, gevolgd door een feestmaaltijd in het gezelschap van familie en vrienden.

Zigzagkind is eerder een talige voorstelling. Voor kinderen die het Nederlands niet helemaal machtig zijn, is het zinvol om hen vooraf de synopsis mee te geven en de personages te overlopen. Zonder uiteraard de ontknoping te verklappen.

b. Klassengesprek na de voorstelling

Een klassengesprek is altijd verrijkend: het kan negatieve kritiek soms bijsturen, onduidelijkheden verklaren, het leert de leerlingen luisteren naar andere meningen... U kan deze tips gebruiken voor een goeie kennismaking met de theatertaal die in de voorstelling wordt gehanteerd.

Startvragen:

1. Wat vond je goed in de voorstelling?
2. Zijn er zinnen/situaties/scènes die je zijn bijgebleven?
3. Was er iets dat je niet goed vond?
4. Was er iets waarvan je onder de indruk was?
5. Heb je een bepaald patroon ontdekt in de voorstelling?

Probeer vervolgens om de voorstelling in één zin te beoordelen.

Logboek

Laat vlak na de voorstelling een logboek rondgaan in de klas waar de leerlingen kort hun mening mogen neerpennen. Haal het logboek na de bespreking weer boven en neem de reacties opnieuw door met de groep. Strookt hun mening na de verwerking nog steeds met die in het logboek? Je kan het logboek een tweede keer de klas laten rondgaan. Is hun mening sterk veranderd?

c. Opdracht: Stel een vraag aan het personage en de acteur

Nono, Lola, Felix, Jakov, Gaby... zijn allen personages in de voorstelling. Laat de leerlingen een vraag stellen aan één van de personages. Laat ze vervolgens een vraag stellen aan de acteur die het personage vertolkt. Bv. aan Nono (het personage): Hoe voelt het om zonder moeder op te groeien? Vond je het een spannende reis? Was je nooit bang?

Aan de acteur die Nono vertolkt: Hoe is het om iemand van 13 te spelen?

Je kan dit mondeling doen. Laat leerlingen één voor één een vraag formuleren. Of geef de leerlingen elk twee post-its. Op de eerste schrijven ze een vraag aan één van de personages (zet zijn of haar naam erbij). Op het tweede een vraag voor één van de acteurs. Maak op het bord twee kolommen met de termen 'personages' en 'acteurs'. Ze hangen de post-its aan het bord. Overloop de vragen met de groep.

d. Muziek

Muziek is heel belangrijk in deze voorstelling, om de sfeer én de emoties van de acteurs te versterken. Meestal ondersteunt de muziek de beelden en vertelt deze mee het verhaal. De aandacht van de kijker ligt bij de beelden en onbewust maakt hij van de beelden en de muziek een geheel dat klopt.

Vragen over de muziek:

Heb je op de muziek gelet? Hoe zou je de muziek in de voorstelling omschrijven? Vond je ze passen bij de voorstelling? Vond je de muziek aangrijpend of eerder storend? Zou jij andere muziek gekozen hebben? Waarom? Welke?

e. Wie ben ik?

Nono is 13 en gaat op zoek naar zichzelf, naar het echte leven en naar het verhaal van zijn moeder. Pas als hij dat deel heeft ingevuld, heeft hij een antwoord op de centrale vraag: wie ben ik?

Opdracht: rugzak

Wat zouden de kinderen meenemen als ze maar één rugzak hadden om enkel dierbare spulletjes in te verzamelen? Misschien kan je ze echt een rugzak laten vullen en laten meebrengen naar de klas. En ze laten vertellen waarom ze bepaalde zaken wel of niet gekozen hebben? Wat vertellen deze spullen over hun 'ik'? Ook niet-materiële zaken kunnen in de rugzak: bijvoorbeeld een briefje met het antwoord op de vraag: welke dialogen/momenten herinneren de kinderen zich van vroeger, momenten die veel betekenen?

f. Reflectie over inhouden

Theater is een dankbaar instrument om gevoelige of abstracte onderwerpen bespreekbaar te maken. Een dialoog met anderen kan hen helpen dingen fijner te formuleren. U kan deze richtvragen gebruiken om het gesprek op gang te brengen. Geef de kinderen mee dat er geen foute antwoorden bestaan.

Vragen:

Begrijp je dat volwassenen kinderen soms bepaalde dingen niet willen vertellen?

Waarom is de veer voor Gaby vinden zo belangrijk voor Nono?

Praat je soms in je hoofd met mensen die er niet (meer) zijn?

Ben je soms bang dat andere mensen weten wat er allemaal in je hoofd omgaat?

Herken je jezelf in Nono?

Herken je in jezelf trekken van je vader of je moeder?

Weekt deze theatervoorstelling bepaalde emoties los bij jou? Welke?

Laika, theater der zinnen

Laika maakt 'theater der zinnen': voorstellingen voor kinderen, jongeren en volwassenen die hun kinderlijk gevoel voor verwondering nog niet zijn verloren. De fascinatie van Laika voor jonge toeschouwers ligt in hun verrassende ontdekking van de wereld. Ook Laika vindt de wereld verrassend en niet evident. Of het nu gaat om gevoelens en ideeën, of om smaken, geuren en kleuren: de wereld is één groot oord van ontdekking.

Kunstenaars uit verschillende disciplines garanderen het waarmerk van het huis: heldere, beeldende en zintuiglijke voorstellingen. Laika speelt in grote en kleine schouwburgen, is vaak te gast in het buitenland en waagt zich graag op ongekend terrein: in een oude bioscoop, een winkelstraat of een tent op een plein. Laika is ruiken, voelen, zien, horen en proeven. Proeven van kleine en grote verhalen, nieuwe gerechten en onbekende werelden.

Laika ontstond in 1991 als professioneel theatergezelschap voor kinderen, jongeren en volwassenen onder de naam Blauw Vier. Inmiddels heeft Laika een stevige reputatie in het buitenland verworven. Producties als *Een dame in de kast*, *Cyrano*, *PEEP&EAT*, *Undeudouce*, *Peer*, *Hotel Tomilho*, *Floris* en *Blancefloer, de kamishibai*, *Patatboom*, *Sensazione*, *Soepkinders*, *Geloof me!*, *Me gusta*, *Cucinema* en *Opera Buffa* reizen de wereld rond. Laika werkt intens samen met Le Channel (Calais), Le Volcan (Le Havre), Le Manège (Reims), Les Grandes Tables de la Friche (Marseille), Theaterfestival Boulevard ('s Hertogenbosch), Cultura Nova (Heerlen) en verschillende culturele hoofdsteden (Rotterdam 2001, Bruges 2002, Lille 2004, Linz 2009, Marseille 2013).

De interesses, nieuwsgierigheid en obsessies van de artistieke bezielers, Jo Roets en Peter De Bie, vormen het uitgangspunt van het artistieke beleid. Met hun persoonlijke fascinaties en gedeelde verwondering zijn ze de spil van Laika. In overleg zetten ze de grote lijnen van Laika uit, ze reiken elkaar thema's aan, onderzoeken die samen en werken vanuit hun eigen invalshoek aan eigen of gezamenlijke projecten.

HET NIEUWSTEDELIJK

Het nieuwstedelijk is het stadstheater van Leuven, Hasselt en Genk. Het is een artist-run theaterhuis dat mee vorm geeft aan de stad en de samenleving van morgen.

We vertellen verhalen over het leven hier en nu. We geven er klank aan en gaan er over in gesprek. Vanuit de stad richten we ons op de rest van de wereld. Tekst, theater, muziek, audio & debat vormen de kern van ons artistieke werk. Dat geven we vorm door nieuwe creaties rond hedendaagse en maatschappelijke thema's, community based projecten, de evenwaardige combinatie van gesproken tekst en live muziek, de duurzame opbouw van eigen repertoire, het ondersteunen van jong talent en het uitbouwen van een community met ons publiek.

Het nieuwstedelijk werkt op de as Leuven, Hasselt & Genk met 3 verschillende realiteiten en publieken. Zo bespelen we een nevelstad met 1,9 miljoen mensen, van Brussel tot Maastricht. Het nieuwstedelijk speelt in theaters en op locatie, reist in heel Vlaanderen en denkt en werkt internationaal.

Het nieuwstedelijk staat voor verbinding, samenwerking & ondernemerschap. Blik op de toekomst. Nieuwstedelijk.